

kunne tilbende sig en større Magt end Folkethinget, er en aldeles løs og ubeføiet Paa-stand, thi da de finantzielle Love, og det er jo egentlig i dem, at Lyngdepunktet ligger, med Hensyn til Thingenes større eller mindre Indflydelse, først skulle behandles i Folkethinget, saa følger heraf, at Folkethinget altid vil kunne have en større Indflydelse end Landstthinget." Men hvorledes skulde den større Indflydelse, som Ploug saaledes gjorde gjældende, at Folkethinget havde paa Grund af, at de finantzielle Love først skulde forelægges Folkethinget, kunne hævdnes, hvis det ikke havde Ret til, saafremt det ikke paa anden Maade kunde gjøre den Indflydelse gjældende, som det mente, tilkom det, da at negte Finantsloven? (En Stemme: Og anlage!) Ja, begge Dele. Jeg skal dernæst henvise til, at den 25de Januar 1866 udtalte C. B. Rimestad: „Derfor er det, at den Forsamling, der repræsenterer den store Del af Stattenberne, faar Haanden paa Laasen til Finantskassen, saa denne ikke kan lukkes op uden dens Billie". Jeg synes, at denne Udtalelse er saa klar, at man ikke kan ønske den klarere, Folkethinget har Haanden paa Laasen til Finantskassen, den kan ikke lukkes op uden dets Billie. Saaledes var Meningens dengang. Nu mener Mindretallet — efter at Regjeringen har faaet den Mening, er den samme selvstændige Mening paa en Gang gaaet op for Mindretallet — at det, at Folkethinget har Haanden paa Laasen til Finantskassen, betyder Ingenting. Regjeringen kan slaa denne Haand væk, lukke op, tage saa Meget den vil, og benytte det, som den vil. Regjeringen har jo gjort det i saa rigt Maal, at Mindretallet vist neppe kan ønske, at den skulde gaa videre. Endvidere udtalte, se vi, Rimestad den 10de Februar, at Folkethinget havde Hals og Haand over Finantsloven. Hvorledes Mindretallet saa kan mene, at det skulde være et revolutionært Skridt, at forkaste Finantsloven forsaar jeg ikke, medmindre det ærede Mindretallet samtidig vil erkjende at være i fuld- stændig Modstætning til den Opfattelse, der dengang blev gjort gjældende, og ikke som det ærede Medlem ved sin Hovedrysten gav til Kjende, vil mene, at han ikke er i Uoverensstemmelse dermed. Ved samme Leilighed udtaltes det Samme af Bille, som udbød: „Glem dog ikke, hvor ofte det er blevet sagt, at i Finantsloven ligger det Vaaben, der ene og alene vil være stærkt nok til at styrke Folkethinget ved hvilkenomhelst Sammensætning af Landstthinget!" Det var altsaa Billes Mening dengang, at Folkethinget gennem Finantsloven havde en saadan Magt, at det var i Stand til at gjøre sin Op-

fattelse gjældende, selv overfor en hvilkenomhelst Sammensætning af Landstthinget, og det var ikke blot fra deres Side, der vare venlig stemte for Grundlovsforandringen af 1866, men ogsaa fra deres, som mente, at der i Grundloven var nedlagt for stor en Frihed for Folkethinget overfor Landstthinget, at denne Opfattelse blev gjort gjældende. Saaledes sagde Andre den 7de November 1865, at man har i den vigtigste af alle Sager, hvorpaa i Tidens Længde Indflydelsen udelukkende vil komme til at bero, i Finantsloven, gjort det første Kammer, Landstthinget, aldeles afmægtigt. Han havde altsaa ganste den samme Opfattelse, at ved den Mindighed, der blev til- lagt Folkethinget gjennem Finantsloven, havde Folkethinget en Magt, hvorigjennem det vilde være istand til, som det ogsaa blev udtalt af Andre, at gjøre det umuligt for enhver Regjering, der ikke vilde enes med Folkethinget og med Rigsdagen i det Hele om Finantsloven, at bestaa. Jeg skal ved Siden af de Udtalelser, jeg har henbist til, endnu blot omtale en, som maaste allerklarest kan vise, at det ærede Mindretal er i uløselig Strid med de Tanker, der fremkom ved Grundlovsforhandlingerne. Det er en Udtalelse af Professor Clausen i Landstthinget i 1853. Han udtalte, at foreløbige Finantslove ere Grundlovsbrud, og han spøiede til: „Hvilken Vægt behøvede en Regjering at lægge paa en Udtalelse af Rigsdagens Mistillid eller selv paa Brugen af det stærkeste Vaaben, Finantslovens Regtelse, naar den havde Midler til desuagtet at fortsætte sin Styrelse? Rigsdagen blev da til en blot raadgivende Forsamling, hvis Meninger og Beslutninger Regjeringen kunde tage Hensyn til, om den vilde, og lade være, om den fandt dette bekvemmere. Vi vare da atter vendte tilbage til Enevælden, som vi i 1848 troede at være kommen lykkelig ud over". Saaledes udtalte altsaa den Mand sig i 1853 i Landstthinget, og hans Opfattelse blev ikke modsagt fra nogen Side. Han hævdede altsaa, at Folkethinget havde Ret til at gaa til Finantslovens Regtelse, uden at dette kunde betegnes som et revolutionært Skridt. Det blev meget mere fra den anden Side betegnet som et revolutionært Skridt, dersom en Regjering, trods det, at Finantsloven var negtet, egenmægtig vilde aabne Pengetassen og regjere med det, vi nu kalde provisoriske Finantslove. Flertallet har i Betænkningen over det foregaaende Mars Statsregnskab henbist til lignende Udtalelser i den Henseende, og disse Udtalelser kunne let forøges med mange flere, men jeg tænker, at, hvad jeg her har anført, vil være til